

Maandag 25 november 1918 – enige editie

Duitse troepen door Limburg.

Het agentschap Havas seint ons uit Parijs:

De Nederlandse legatie hier heeft op 23 november aan de Franse bladen een mededeling gedaan, waarin gezegd werd, dat de terugkeer naar Duitsland van zekere Duitse troepen door Limburg toegestaan werd in het belang van de Belgische bevolking na overeenstemming met de gezanten van België, Frankrijk en Engeland.

Deze bewering is onjuist. De Nederlandse minister van buitenlandse zaken had op 15 november de vertegenwoordigers van Frankrijk, België, de Verenigde Staten, Engeland en Italië opgeroepen om hen te verzoeken aan hun regeringen de omstandigheden te doen kennen, waaronder de Nederlandse regering ertoe gebracht was de doortocht der Duitse troepen door Limburg toe te staan. De vertegenwoordigers der geallieerde mogendheden hebben er zich toe beperkt te antwoorden, dat ze deze mededeling dringend aan hun regeringen zouden overbrengen. Ze spraken geen enkele persoonlijke mening uit, aangezien zij voor een voldongen feit gesteld werden.

Bovenstaande wordt ons bevestigd door een mededeling vanwege de Amerikaanse, Belgische, Franse, Engelse en Italiaanse legaties in Den Haag.

Vluchtelingen uit Noord-Frankrijk en België.

Het vervoer van vluchtelingen van hier naar Dieppe zal binnenkort met enige schepen worden uitgebreid.

Krijgsgevangenen uit Duitsland.

Het stoomschip Freiherr von Stein is te Lobith aangekomen met 650 Fransen en Belgen, die uit Duitse krijgsgevangenschap zijn ontslagen. Een gedeelte is op daar liggende lichters overgebracht, tot vergunning voor verder transport is verleend.

Vannacht, hedenmorgen en -middag zijn deels marcherend van Gronau, deels per trein 500 Fransen en Belgen op eigen gelegenheid aangekomen, die in Enschede zijn ondergebracht. De Fransen zijn bijna allen militairen van middelbare leeftijd, die bij Maubeuge krijgsgevangen waren gemaakt. Ook kwamen er een paar Italianen aan.

Zaterdagavond zijn te Sittard 225 uit Duitsland gekomen Engelse, Belgische en Franse krijgsgevangenen aangekomen. Ze werden gisteren naar België overgebracht.

Gisteren zijn te Oldenzaal aangekomen 42 Belgische en Franse burgergevangenen, 13 Franse adjudanten-onderofficier, twee Franse soldaten, twee Belgische onderofficieren en acht Belgische soldaten, drie Engelse soldaten en drie Roemeense onderofficieren. De krijgsgevangenen zijn in het gebouw der firma Molkenboer ondergebracht.

Parijs, 24 november. De Franse troepen hebben hun opmars in België en Luxemburg voortgezet. Wiltz, Noville en Nadrin zijn bezet. De Franse cavalerie is tot de oostelijke grens van Luxemburg gekomen. De ontvangst is overal geestdriftig.

De nieuwe dagen (KVdW)

Brussel, 19 november.

De feestlucht, zondag tot een vaste atmosfeer ontstaan en gisteren door al de elementen die ik aangaf bestendig, heeft heden vorm gekregen. Zij heeft zich meesteres betoond over de afgrijselijkste der rampen, - waar vandaag niemand meer aan denkt. Onze binnenrijdende troepen zijn voedsel geweest van het ijle, het prikkelende, het bedwelmende vuur dat wij inademen. Daareven hebben voorhoeden van het leger dat te verwachten staat, onze zeer geliefde grenadiers, het keur van onze mannen, te Brussel een triomfantelijke intrede gedaan, na een groep artillerie, die een prachtige indruk van, ook morele, gezondheid maakt. Aldus krijgen wij langzamerhand een garnizoen terug, en dientengevolge een garnizoensleven: in de kazernes, waar Duitsers infaam leven hebben gehouden, heerst thans een vreugde, die in brede golven naar buiten stroomt, er een nieuw leven schept, dat hele wijken omzet, er nieuwe, althans lang vergeten gedaante aan geeft.

Maar dit is wel de geringste zijde van de nieuwe vorm, die de stad aan de feeststemming dankt. Er is daar, om te beginnen, de versiering die Brussel verkleedt in een praalgewaad. Gisteren en ook de laatste dagen al der vorige week, genoot het midden der stad haar normale verlichting: na zovele maanden modderdikke duisternis een zuiverend, verkwikkend lichtbad. Nu heeft zich, al wordt ons strenge zuinigheid gepredikt, nu heeft zich dat bad uitgebreid tot een meer: wij baden niet meer, wij waden. Het prettigste: de grote lichtreclames van Nieuwstraat en Boulevard, slingeren hun vuurslangen, zwieren hun elektrische wielen door het diepe blauw der avondlucht. De nacht is niet meer een stolp van bange verschrikking: hij leeft weer, hij heeft weer gedaante, men behoudt er zonder enig dreigement het eigen wezen in.

Bij het bevrijdende gevoel dat daarvan uitgaat, voegt zich het pompeuze vertoon der uitstallingen van de grote magazijnen, Dat vertoon, getuigenis van uitbundige vaderlandsliefde, is in de meeste

gevallen van een wonderbare naïefheid; te meer verhoogt het de kinderlijke pret van ons feestvolk. Onze decoratieve schilders zullen wel de handen vol hebben gehad: overal zijn het weidse taferelen van Belgische leeuwen, die, met vlammende ogen en schitterende tanden hun vier poten planten op de vaderlandse vlag; koning Albert heeft er Lohengrin-gebaren onder een vooroorlogse staatsiesteek, terwijl de koningin er geraamten nieuw leven inblaast onder de aegis van een schermende aartsengel Michaël. De keizer, in de groenste kleuren geschilderd, zit te treuren bij een doodgebloed Germania, waarboven, in loden wolken, het afgrijzen te grinniken zit. En zo gaat het voort, straat in straat uit, in welsprekende tegenspraken, waaruit men vooral niet anders onthouden moet dan dat wij uitbundig blij zijn. Zij straalt u tegen die vreugde, uit het vlaggenfeest, dat boven de huizen flappert; zij zingt u tegen uit de trekorgels, die aan uw oren dreunen, uit de duizenden kelen, die beletten dat ge uw eigen stem hoort, als ge er u op betrapt dat ge zowaar de Brabançonne aan het meezingen zijt. Ge loopt voorbij de winkels: zonder het te weten knikt ge al de gipsen Alberts en Elizabeth'en tegen die u met wezenloze blikken in een stekelkrans van vlaggetjes tegen staren.

Maar het is vooral de versiering van stadswege die aan de Brusselse vreugde vorm geeft. Die versiering mag een half miljoen kosten: zij moet de stad omtoveren tot een gelegheidsmuseum. Vooral de Grote Markt, het Brussels juweel, wordt opgesmukt. Dertig masten omringen hem, die vlaggen dragen. Van uit de hoogste verdieping van de toren dalen touwen die, als uit een mast, de vier hoeken van het gebouw bereiken; daar hangen, vermenigvuldigd, lange wimpels aan met de kleuren der bondgenoten. Hemel! wat een bondgenoten wij toch hebben! Kent ge de vlag der Tsjecho-Slowaken? Zijn u de nationale kleuren van het nieuwe Poolse rijk bekend? De puzzle slaat op de wind, ge kijkt er u de ogen ziek op, uw hersenen worden een caleidoscoop vol kleurtintelingen. Zoek niet te onderscheiden; stel u

tevreden met de wetenschap dat ze aanwezig zijn, allen, al onze geallieerden, en verheug u in de vaststelling dat zo goed als heel de wereld aan onze bevrijding heeft meegewerkt.

Er zijn niet alleen de wimpels en vlaggen: er zijn de standbeelden. Al de beeldhouwers van Brussel hebben bestellingen gekregen of uit eigen beweging hun medewerking aangeboden: op alle pleinen en plaatsen verrijzen mannen en vrouwen met weidse gebaren, die de edelste gedachten en gevoelens symboliseren. Ze zijn allen meters hoog; er zijn er bij die werkelijk imponeren, al is daar veel losse improvisatie bij. Mag ik echter mijn hart recht uit spreken? Hier en daar krijgt mijn esthetische zin wel een klapje, even een tik op de neus. Waarom moest de Grote Markt die grote vrouw, hoe voortreffelijk zij als beeldhouwwerk ook is, een deel der prachtige gevels komen verduiken, die, met hun stemmige gildevlaggen, op zich zelf het schoonste sieraad uitmaken? - Elders is het de verhouding tussen beeld en plaats waarop het komt te staan, die stoort. Onze pleinen zijn, ge weet het, doorgaans groot; nu mag een beeld tien meter hoog zijn: het loopt er verloren als een hondje ... Maar ik schei uit: ik wil niet vitten; ik wil de stemming niet verbreken, die ook mij in een gestage opwinding houdt.

Die stemming: zij lucht zich, vooral in de voorsteden, in een leukheid hier, in een onbedaarde uitbundigheid elders. Koper en wol die pralend uitgestald liggen, zonder meer, als een glundere constatering. Maar wat verder heel een opgevuld uniform van een Duits soldaat, gasmasker vóór, bajonet aan de zijde, met om de nek het strop, dat te bengelen hangt aan een vlaggenmast. Ze uit zich ook, die stemming, in de dolle pret om het aanhouden der rampzalige activisten, of in de woede waarmee vrouwen worden achtervolgd, die tussen Duitsers en zichzelf de grenzen hadden afgeschaft. Ook te Brussel worden hen de haren afgeknipt; ik zie een soldaat, die met zulk hoofdtoisel als een trofee zijn helm heeft

versierd. In een dorp van de omstreken is men enigszins verder gegaan: de lichtgeaarde dames heeft men, behalve dat men ze van hun chignon heeft beroofd, met een gloeiend ijzer op het voorhoofd gebrandmerkt ...

Laat ik terugkeren tot een meer kalme vreugde: zij wordt mij ditmaal en bij uitzondering geboden door de politiek. Ik zal niet zeggen, dat die vreugde onvermengd is, maar zij is toch al heel groot. Voor het eerst immers, teken der nieuwe tijden en gevolg van de instorting der oude, krijgen wij een nationale regering, en ik kan getuigen, dat ze er heel goed door kan, zelfs op Vlaams gebied. Laat het voor heden volstaan met een lijstje van namen: commentaren volgen wel. De regering bestaat dus uit zes katholieken: de heren Delacroix (voorzitter en financiën), de Broqueville (binnenlandse zaken), Harmignies (economische zaken), Renkin (spoorwegen), Ruzette (landbouw) en Jaspar (kunst en wetenschap); verder drie liberalen: Hijmans (buitenlandse zaken), Franck (koloniën) en Janson (oorlog); eindelijk drie socialisten: Anseele (openbare werken), Vandervelde (justitie) en Wauters (arbeid). Er kunnen nog wijzigingen komen, een enkele in de personen, verschillende in de attributie. Zoals de regering echter is, kunnen wij het er mee doen.

Het nationaal ministerie

Brussel, 20 november.

Een dik mistgordijn is heden over de stad neergedaald. Wat verdoezelende lichtvlakken als de verre weerschijn van een brand; de ebbe en vloed van een mompelende zeezang; daarboven uit het galmen van fors gehamer zijn alles wat men verneemt van het Brussel, dat zich tot de feestdag bij uitstek: de intrede van koning Albert aan het hoofd van zijn leger, toebereidt. Het laat mij enige

afzondering toe. Ik gebruik ze om de revue te passeren van de uitstekende mannen, die ons nationaal kabinet uitmaken.

Laat ik beginnen met een voorafgaande bemerking, die wel van het hoogste belang is, en het zekerste teken, dat wij een nieuwe tijd ingaan. Ik schreef u reeds, dat voortaan de eerste kamer van ons parlement zal bestaan, voor een goed deel, uit vertegenwoordigers van Belgische belangen en "arbeidsvelden". Dat men eindelijk in ons land gaat begrijpen, dat de onderscheiden takken van onze nationale werkzaamheid nog het best gediend worden door mensen van bijzondere bevoegdheid; dat wij, om het aldus uit te drukken, "l'ère des compétences" ingaan, zoals één der nieuwe ministers het noemt, wordt bewezen door dit andere feit: waar het hoort, zullen bij de ministeriële departementen raadsheren worden gevoegd, een soort staatsraad, die elke in behandelde zijnde zaak met kennis van zaken belichten zullen. In dit oude land van electoralisme en nepotisme betekent dit een ommekeer van laag tot hoog; wat het land er bij winnen zal is nauwelijks te overzien; maar dat het bij onze heropbouw, economisch en anders, van het allergrootste nut zal wezen, zal wel van nu af aan door ieder worden ingezien.

Dat de keuze van de ministers zelf uitnemend mag worden genoemd, als men de tegenwoordige partijverhoudingen - die binnenkort belangrijk kunnen gewijzigd worden - in het oog houdt, valt buiten kijf. Wenkbrouwen hebben zich gefronst bij het lezen van namen als de Broqueville, Renkin en Harmignies. De katholieke partij beschikt echter vooralsnog over ruim de helft der kamerzetels, en ... in die meerderheid had men wel slechtere keuzes kunnen doen. De nieuwe verkiezingen, die in uitzicht zijn, kunnen trouwens grote verandering brengen in de samenstelling van het parlement, zodat wachten geboden wordt en geduld oefenen aanbevolen.

De ministers, wiens naam ik daar noemde, hoeven geen presentatie: zo goed als ik, of beter misschien, weet gij welke rol de Broqueville, onze ex-premier, in Havre gespeeld heeft. Renkin, hij, die men als stoere werker ook in de tegenpartijen steeds geacht heeft, vindt in het ministerie van spoor, post en telegraaf ongetwijfeld een prachtig proefveld voor zijn energie. Wat de heer Harmignies betreft: hij is de nestor van het nieuwe kabinet; wat hij op economisch gebied gepresteerd heeft, hij die nu voor de economische opbouw van het land te zorgen zal hebben, is mij niet goed bekend; maar het is zijn ministerie, dat de eerste staatsraad krijgt, zoals hierboven omschreven, zodat van een nationaal standpunt uit, hieromtrent geen vrees hoeft gekoesterd.

Van het oorlogskabinet uit Havre blijven, naast de Broqueville en Renkin, slechts over Van de Vijvere, Van der Velde en Hijmans. De eerste wordt van nu af aan aangevallen om zijn Vlaamsgezindheid. Deze Vlaamsgezindheid is van betrekkelijk jeugdige leeftijd: zij is in Havre geboren; laat ik zeggen, dat zij er de Vlamingen groter vertrouwen door inboezemt. Ge herinnert u misschien dat Van de Vijvere in de politiek debuteerde als katholiek wethouder van Gent; de hoedanigheden die hij daar ontwikkelde brachten hem in het vooroorlogse kabinet De Broqueville. Jong-katholiek is minister Van de Vijvere in de eerste plaats een noest werker, veel meer dan een politiek drijver. Zijn plaats in een nationaal ministerie was zo goed als aangewezen.

Al spreekt het vanzelf dat hij, naar alzijdige betekenis, in de schaduw staat van iemand als Emile van der Velde. Ook deze heeft sedert lang bij de lezer geen introductie nodig. Niet meer trouwens, dan den liberale leider Paul Hijmans. Deze aanstelling is de Vlamingen niet bijzonder sympathiek. Laten zij niet vergeten dat de heer Hijmans minister van buitenlandse zaken blijft, en dat hij in deze

hoedanigheid aan heel het land door zijn groot talent diensten bewezen heeft, die men niet mag onderschatten of vergeten.

Maar ik haast mij te komen tot de homines novi van ons nationaal ministerie. En onder dezen noem ik in de eerste plaats Louis Franck. Een groot gevoel van bewonderende dankbaarheid welt mij uit het hart, terwijl ik die naam neerschrijf. Ik had het voorrecht, Louis Franck heel de tijd van de bezetting aan het werk te zien.

Die overweldigende werkzaamheid, ik heb ze hier indertijd geschetst; het land zal er alle waardering voor behouden, als een plicht der erkentelijkheid. Leider van de weerstand tegen de vijand, op politiek als op bestuurlijk gebied, had Louis Franck geen andere wapens dan zijn moreel gezag: het imponeerde de tegenstander zo dat deze de krachtdadige man in lange tijd niet aandurfde. Alle werk moest onderduims gebeuren: de Vlaamse anti-activistische actie, die hij met Vermeylen voorging en die heden openlijk haar uiting vindt in het manifest, dat ge hiermee afgedrukt vindt; zovele andere vaderlandse arbeid die tot prachtige uitslagen leidde en die zonder hem ongedaan zou gebleven zijn. Ik herinner mij de politieke donderdag-déjeuners der "Taverne Royale", waar het voorbeeld en het woord van Franck onze parlementsleden zo dikwijls galvaniseerde; ik herinner mij hoe deze altijd vaardige geest de toekomst voorbereidde tot in haar minste geledingen. Tot ons daar de mare trof: telkens bedreigd, na drie, vier aanhoudingen, na geldboete op geldboete, is Franck naar Duitsland verbannen. Allen dan hebben wij het gevoel gehad, dat ons, moreel gezien, het hoofd was afgesneden. Dat kort na hem de liberale hoofdman Masson was aangehouden en naar Duitsland gestuurd, maakt de ontredding haast volledig, en het kostte wel enige moeite de zaken weer op dreef te brengen. Na acht maand gevangenschap, is Franck terug, - als minister: zijn verleden spreekt voor zijn, voor onze toekomst.

Masson, daareven genoemd, en helaas nog steeds in Duitsland opgehouden, zal, naast Franck, een ministerszetel innemen. Ik ken weinig mensen, zo schrander en zo onbevooroordeeld als hij. Zo de benoeming van een Waal de Vlamingen ooit welgevallig kon zijn, is het zeker die van Masson. Deze komt aan nationale verdediging, waar Paul Emile Janson te zijnen bate afstand van doet. Nu weet men, dat de legerkwestie in dit land de allergewichtigste staat te worden, en ook de neteligste. De gezindheid echter en de fijngevoelige takt van Masson zijn een voldoende waarborg, dat het vraagstuk een oplossing zal krijgen, waar men vrede zal mee kunnen nemen. In het voorbijgaan gezegd: legerhervorming evengoed als vervlaamsing der hogeschool van Gent, dat andere struikelblok in een nationale politiek, zullen waarschijnlijk eerst na de verkiezing behandeld worden. Het zal dus de kamer, gekozen op algemeen kiesrecht, zijn, die over deze vragen te beslissen krijgt: naar mijn mening een weldaad. Dat intussen de troonrede van overmorgen aan Vlamingen en Walen gelijk recht toezeggen zal, meen ik zonder onbescheidenheid te mogen mededelen.

Over de nieuwe minister van nijverheid en arbeid, Edward Anseele - zo ooit een right man in the right place - had ik het, nauwelijks een paar dagen geleden. Ik ken hem sedert jaren, en sedert jaren, afgezien van politieke overtuigingen, bewonder ik hem. Die bewondering voor de krantenjongen, die de omstandigheden, maar ook zijn genie, op de ministerszetel brachten, heb ik hier nooit verzwegen: het bespaart mij de moeite, hier opnieuw zijn lof te zingen. Een type, Balzac waardig, kan in een ministerie, als dat aan Anseele bedeed, een grote rol spelen, die geenszins een eenzijdige rol behoeft te zijn. Anseele's geest is ruim genoeg, om aan de noden van ieder te denken.

Wauters, van wie ik verleden week een interview afnam, dat hier werd afgedrukt, bezit misschien de breedheid en grootsheid van

gebaar niet, die van Anseele het kenmerk is. Doch wint hij het misschien op hem in diepte. Van onze socialistische voormannen is hij in vele opzichten de ernstigste, en naast Van der Velde deze, die in zijn partij de meeste eerbied afdwingt. Bezadigd, hoe ook krachtadig, grondig onderlegd, maar daarnaast vol energie, bezit Wauters organisatorische eigenschappen, die hem in het ministerie, dat voor onze voeding zorgen moet, ten zeerste dienen zullen.

Voor twee namen heb ik hier nog uw aandacht te vragen, deze van mannen die in de politiek, althans in ons parlement, geheel nieuw klinken. Het zijn de namen van Delacroix, onze nieuwe premier, mede minister van financiën, en van de nieuwe minister voor wetenschap en kunst, Henri Jaspar.

Ter karakterisering zal voor ingewijden volstaan, dat de eerste van deze jong-Katholieken de rechterarm van August Beernaert was, en de tweede een geliefkoosde leerling van Jules Lejeune. Van wijlen de grote Beernaert, een politicus van wereldbetekenis kent ge de brede inzichten; minister Lejeune, hij, placht te spreken van “l'infâme politique”, om dewelke hij zich te troosten placht door ze te drenken met liefde voor recht en menselijkheid. Zullen de eerbiedige volgelingen hun grote meesters waardig zijn? Dat zij van meet af hun andersdenkende medeleden uit het kabinet zeer sympathiek zijn, levert al schone waarborgen op.

Léon Delacroix ken ik niet dan als een gezaghebbend, zeer welsprekend, zeer breed ziend advocaat: hij is stafhouder der advocaten van het hof van cassatie, en heeft, zegt men, van financiën een bijzondere studie gemaakt.

Wat Henri Jaspar betreft, dikwijls heb ik hem ontmoet onder de bezetting: meer bepaald in de “Société Générale” die als een nieuwe kamer der volksvertegenwoordigers was, en op de hierboven

gemelde déjeuners der Taverne Royale. Steeds heb ik zijn levendige, heldere en fijne geest bewonderd; deze bijzonder jeugdige man onder zijn witte haarbos kon het bijzonder goed vinden met de liberalen en socialisten, waar hij daar zo goed als uitsluitend in betrekking mee kwam; van een politiek sectair heeft hij niets; van een eerlijk en schrander man heeft hij alles. Zijn opneming in het nationaal ministerie is ieder zonder onderscheid welkom, en dat pleit geheel voor hem.

Tot slot een paar nieuwtjes, die ik als een primeur mededelen kan: de heren Franqui, voorzitter van het nationaal comité, en Max, burgemeester van Brussel, zullen overmorgen minister van staat zijn.

Waarna de eerste naar Spa zal vertrekken als afgevaardigde voor de behandeling der financiële zijde van de wapenstilstand, in gezelschap van de heren Hautier, der nationale bank en Van Cutsem, der trésorerie.

Ter elfder ure verneem ik, dat de heren Harmignies en Jaspar hebben omgewisseld. Het verandert weinig aan de combinatie.

De Amerikaanse schatkist heeft aan België weer 5.000.000 dollar voorgeschooteld, waardoor het gehele voorschot aan België tot 198.120.000 dollar gestegen is.

Het Vlaamse persbureau, dat hier te lande opgericht is, maakt een mededeling ter verdediging van de activisten openbaar, waaraan wij het volgende ontlennen:

Enkele Hollandse bladen doen opmerken, dat de bevrijding van het Belgische grondgebied meer Belgen uit hun land heeft verdreven, dan tot heden naar hun haardsteden zijn teruggekeerd. Inderdaad schijnt over het beproefde volk thans een terrorisme te heersen, hetwelk zich bijzonder richt tegen alles wat Vlaamsgezind is. Het is

geen uiting van het volk zelf. Maar het zijn de handlangers van hen, die reeds bij de aanvang van de oorlog de leuze hebben aangegeven, dat het met het Vlaams nu gedaan moest zijn, die toen reeds door de militaire autoriteiten, diegenen die zich oprecht Vlaamsgezind toonde, wegens "landverraad" wisten te doen vervolgen. Deze benden worden – onder oogluiking van politie en militaire autoriteiten, zelfs onder leiding van militairen – aan het plunderen en uitbranden gezet van woningen van hen, die van "activisme" verdacht worden; dit voorspelt weinig goeds voor de geest, waarin de wederopbouw van België ondernomen wordt.

De leiders der activisten in Vlaanderen hebben node hun volk en land verlaten in afwachting tot zij zich op behoorlijke wijze zullen verantwoorden voor hetgeen zij in het belang van hun volk hebben gemeend te moeten ondernemen.

Ze schromen zo min het oordeel van de eerlijke tijdgenoot als dit der geschiedenis, vooral voor wat betreft hetgeen zij tijdens de bezetting, veelvuldig onder tegenwerking van de bezetter, hebben gemeend te moeten doen. Maar ze protesteren tegen de "terreur", die opnieuw in Vlaanderen wordt losgelaten tegen hen, die hun volk tijdens al die bezettingsjaren niet aan zijn lot hebben overgelaten.

De verheffing van het Vlaamse volk uit zijn druk en achteruitzetting, de verkrijging voor dit volk van het zelfbeschikkingsrecht om naar de wet van zijn eigen wezen in eigen taal bestuurd te worden, deze doeleinden van het activisme, zo gans in overeenstemming met de geest van de nieuwe tijd, die nu geboren wordt, zijn doeleinden waarvoor zij, die thans zo smadelijk vervolgd worden, niet zullen ophouden te leven, en waarvoor ze niet zullen ophouden de steun te vragen van de beschaafde wereld tegen de Vlaamshatende bourgeoisie, die beter deed zich te spiegelen aan de Duitse jonkers, wiens evenbeeld in onderdrukking van de volksstromingen ze zijn.

Dat de vijanden van al wat Vlaams is thans in één adem woekeraars, vrouwen van slechte zeden en activisten noemen, duidt er te meer op, dat de terreur naar een vast opgesteld plan werd beraamd en thans wordt uitgevoerd.